

ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΛΥΤΡΩΣΗ

Χρόνια βιβλικά. Στά χωριά και στις πόλεις της Παλαιστίνης ή ζωή κυλά ήσυχη. Τὰ βράδια οἱ ποιμένες ἐπιστρέφουν στά σπίτια τους, βροσκοντίας ψυχαγωγία στήν ἀναδιήγηση περασμένων θρόνων καί παραδόσεων.

Τὰ λιμνασμένα νερά τῆς ἡσυχίας καί εἰδυλιακῆς ζωῆς τῶν κατοίκων, ταρασσει σποραδικά ἢ διδασκαλία τοῦ Θεανθρώπου. Αὐτὸς ἀποτελεῖ σημεῖο ἀντιλεγόμενο. Διδάσκει ἀπὸ τῆ μιᾶ «οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν» καί ἀπὸ τὴν ἄλλην «ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ἡμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους». Ἀνεβαίνει στοὺς ὄρους καί διδάσκει «μακάριοι οἱ πράξεις» καί ὁ ἴδιος ἐξοργίζεται μπροστὰ στοὺς ἐμπόρους ποῦ βεβηλώνουν τὴν ἱερότητα τοῦ ναοῦ.

Ἡ πολυσχιδῆς προσωπικότης του, ἐλκύει πολλοὺς κοντά του. Ἐλκύει τὰ παιδιά, ποῦ κατὰ τὴν θριαμβευτικὴν εἴσοδον του στά Ἱεροσόλυμα τὸν κἀνον νὰ ἐπαναλάβει «ἐκ στόματος νηπίων καί θηλαζόντων καταρτίσω αἶνον». Ἐλκύει τοὺς πάσχοντας καί τοὺς παρέχει τὴν ἴαση. Ἐλκύει τοὺς ταπεινοὺς ψαράδες τῆς Γεννησαρέτ, οἱ ὅποιοι γίνονται ἀλιεῖς ἀνθρώπων.

Πολλοὶ ἐπιδιώκουν τὴν γνωριμίαν του. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἕνας φαρισαῖος «ἠρώτα αὐτὸν ἵνα φάγει μετ' αὐτοῦ». Τὸν παρακαλοῦσε... Κι ὁ Κεῖριος πῆγε. Κι ὁ Φαρισαῖος τὸν δέχεται ψυχρὰ καί τυπικά.

Μὰ νά! Σὲ λίγο καταφθάνει στοὺς σπῆτι τοῦ Φαρισαίου μιὰ γυναίκα. Στὸ ντύσιμό της δὲν διακρίνει κανεὶς τὸν πλοῦτο καί τὴν χλιδὴ τῶν Ρωμαίων ἀρχόντισσων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Φορεῖ βέβαια μακρὰ ἐσθῆτα. Στὸ πρόσωπό της ὑπάρχουν τὰ ἴχνη μιᾶς ἀνόθευτης, φυσικῆς ὁμορφιάς. Κοιτάξετέ την. Δὲν εἶναι ἀγέρωχη. Εἶναι συντετριμμένη. Στὸ χέρι της κρατᾷ ἀλάβαστρο γεμάτο ἀπὸ τὸ ἀκριβότερο καί πολυτιμότερο μύρο τῆς ἐποχῆς. Εἰσέρχεται... Στὸ πρόσωπό της δημιουργοῦνται συσπάσεις καί ταραχή. Αὐτὴ ἢ ταραχὴ τῆς δίδει μεγαλεῖο καί κάλλος. Ἐνα κάλλος ὑπερκόσμιο, μιὰ θεία ὁμορφιά.

Μὲ τὴν εἴσοδό της στοὺς σπῆτι, ἀκούεται ἕνα ἐνοχοποιητικὸ μουρομοῦρισμα... «Καὶ ἰδοὺ γυνὴ ἐν τῇ πόλει, ἣτις ἦν ἁμαρτωλὸς»... Μπαίνει δειλά, δὲν μπορεῖ νὰ σταθεῖ ὄρθια, νὰ κοιτάξει κατὰματα.

Κι αὐτομάτως, τὰ γόνατα λυγίζουν. Στέκει πίσω κλαίγοντας καί καταφιλώντας τὰ πόδια τοῦ Θεανθρώπου. Ἀνοίγει τὸ ἀλάβαστρο, καί τὸ δωμάτιο εὐωδιάζει. Τὸ ἄρωμα ξεχύνεται παντοῦ. γλυκαίνει καί ζεσταίνει τὴν παγωμένη ἀτμόσφαιρα. Μὲ τὰ δάκρυα της, σὰν ἄλλο θεῖο μύρο, περιβρέχει τὰ πόδια Ἐκείνου, πάνω στὸν ὁποῖον στηρίχτηκε. Γονατιστῆ, ξεπλέκει τοὺς πλοῦσιους βοστροχούς της καί σκουπίζει τὰ ἄχραντα πόδια Του.

Ἦ θεία, ὦ οὐράνια καί ἀνεπανάληπτη σκηνη!

Μὰ τότε ξεσπᾷ τὸ σκάνδαλο. Πῶς αὐτῆ, μιὰ γυναίκα ἁμαρτωλή, μιὰ γυναίκα σημαδεμένη μὲ τὸ κοινωνικὸ στίγμα, τολμᾷ νὰ πλησιάζει

τὸν Θεάνθρωπο; Αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ κυκλοφορεῖ ὅπουδήποτε. Ἄνηκει στὸ περιθώριο τῆς κοινωνίας.

Πρῶτος σκανδαλίζεται ὁ Φαρισαῖος. Σκανδαλίζεται ἡ κοινωνία τοῦ κατεστημένου. Σκανδαλίζονται οἱ ἄνθρωποι τῶν τύπων. Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐπιφάνειας. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀρέσκονται στὸ «θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις».

Διαλογισμοὶ πονηροὶ σφηνώνουν στὴ σκέψη τοῦ Φαρισαίου. Ἄν ἦταν πραγματικὸς προφήτης, δὲν θ' ἀνεχόταν, οὔτε νὰ τὸν ἀγγίξει κἂν. Καὶ ξεσπᾷ πάνω στὸ Θεάνθρωπο. Γιατὶ νὰ δεχθεῖ νὰ σπαταληθεῖ τόσο μύρο; Κι ὁ διαλογισμὸς μετατρέπεται σὲ λόγια ἐπιπληκτικά. «Γνώριζες τὸ παρελθὸν τῆς κι δὲν ἔπρεπε νὰ τὴ δεχθεῖς».

Κι ὁ Κύριος βαθυστόχαστα ἀπαντᾷ. «Τὶ ἔκανες ἐσύ, ὦ ἄνθρωπε, ποὺ ἀντιπροσωπεύεις τὴν ἀφρόκριμα τῆς κοινωνίας; Ποιὰ εἶναι τὰ ἔργα σου; Μπῆκα στὸ σπίτι σου. Πῶς ἔδειξες τὴν ἀγάπη σου γιὰ μένα; Αὐτὴ χρωστοῦσε πολλὰ! Κι ὅλα τῆς συγχωρέθηκαν. Ναι τῆς συγχωρέθηκαν «ὅτι ἠγάπησε πολὺ».

MARIANNA

Ἔσο κι ἑνὸς ξερριζωμένου ἢ καρδιά θὰ χτυπᾷ
στὰ στήθεια, ἢ πάλιν κι ὁ ἀγώνας γιὰ τὴ λευτεριά
καὶ τὴ λύτρωση δὲν πρόκειται νὰ σιγήσει.

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΚΥΘΡΕΑ